

Anna Böhmová

Verča & prasorožec

JEDNOROŽCEM
MŮŽE BÝT
KAŽDÝ!

FRAGMENT

Verča a prasorožec

Jednorožcem může být každý

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Böhmová

Verča a prasorožec – Jednorožcem může být každý – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Anna
Böhmová

Ilustrovala
Susanne Göhlichová

FRAGMENT

Emmi & Einschwein – Einhorn kann jeder
The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut.

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2018

České vydání © Albatros Media, a. s., 2019

Translation © Martina Valentová, 2019

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.

ISBN tištěné verze 978-80-253-4107-0

ISBN e-knihy 978-80-253-4150-6 (1. zveřejnění, 2019)

OBSAH

Jak měla Verča tajemství	7
Jak Verče nikdo nevěřil	16
Jak to Jenda myslel dobře	26
Jak objevili červa	36
Jak na Verču čekalo nečekané překvapení	44
Jak nic nebylo, jak mělo	54
Jak nikdo neměl lakýrky	62
Jak se znovu ukázal červ	71
Jak se málem objevil jednorožec	78
Jak Lilli pekla dorty	86
Jak Lilli zase pekla dorty	94
Jak měla Verča velké plány	100
Jak Verča a prasorožec lhali	108

Jak jelo dítě na skateboardu	114
Jak se Verča dozvěděla o nebezpečném slově	124
Jak se prasorožec zamokřil	133
Jak se Verča dozvěděla něco děsivého	142
Krátká kapitola s kečupem	149
Jak se přihodily dobré i špatné věci	153
Jak se Verča s prasorožcem dostali do maléru	161
Jak se sálem vznášel smutný obláček	169
Jak Verča objevila tajemství kulinářské magie	178
Jak objevili kouzlo tkaniček	185
Jak všichni slavili	192

JAK MĚLA VERČA TAJEMSTVÍ

Na večer plánovala Verča se svými sourozenci něco zakázaného. Všichni tři lenošili na rohové lavici v kuchyni a připravovali všechno, co k tomu bylo potřeba. Verča krájela okurky na kolečka. Její sestra Majka míchala speciální omáčku podle tajného rodinného receptu a během toho si hrála s mobilem. Mezi nimi seděl jejich bráška Filip a snažil se nacpat si do uší žampiony.

Všichni tři se chichotali a strašně moc se těšili na tu zakázanou věc.

Jen profesor doktor Jindřich Brix, všeobecně nazývaný taťka, se nesmál. Byl odborníkem na letectví, napsal pět knih o letecké technice a pracoval na univerzitě. Jenže ani jedno mu v této chvíli k ničemu nebylo. Pořád se nervózně ohlížel ke dveřím, protože se bál, že je přistihne mamka. Mamka jim to totiž zakázala. Dnes se však měla zdržet v práci, a proto se dětem povedlo taťku přesvědčit.

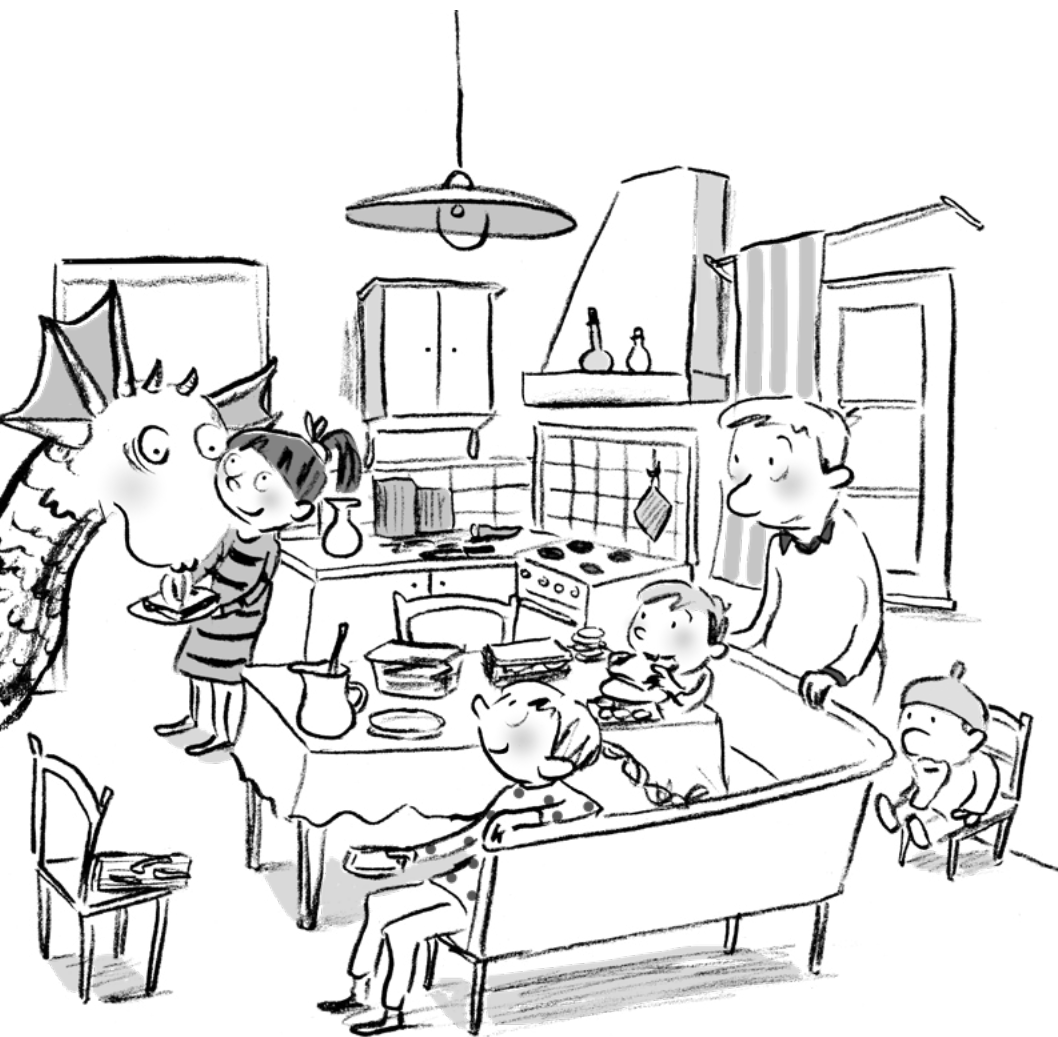
Chtěli si zapéct tousty. Tedy spíš si je chtěli *nechat* zapéct.

S pomocí tatínkova draka.

Jenže mamka totálně, absolutně a stoprocentně zakázala, aby se během jídla chrлил oheň.

Taťkův drak seděl u stěny a snažil se vypadat nenápadně. To od něj bylo velmi ohleduplné, ale naprosto beznadějně. Jmenoval se Jenda a patřil ke druhu modrých draků, což jsou, jak známo, pěkně velcí draci.

A právě proto Jenda zabral značnou část kuchyně. Byl dlouhý jako dvě pohovky a široký jako jedna. Taťka o tom se svou pohádkovou bytostí často debatoval, protože byl toho názoru, že tak velký drak by nemusel být ještě navíc tlustý. Jenže Jenda si naopak myslel, že jídlo je ta nejlepší věc na světě.

Jeho dračí kůže byla zářivě modrá. Na hlavě měl dva růžky a zelené uši.

Jenda si promnul přední tlapy a prohlásil: „Jdeme na to!“ V kuchyni zavládlo nadšení a všichni si naložili plné talíře. Verča si nabrala chléb, uzený sýr, šunku, rajčata a navrch si rozklepla vajíčko. Majka si vzala zeleninu, tři vejce a spoustu speciální omáčky. Filip měl na svém talíři tak velkou hromadu jídla, že mu všechno spadlo, a taťka ho musel napomenout, aby to nepřeháněl. Jenže Filip měl ještě pořád v uších nacpané žampiony a vůbec ho neslyšel.

Sourozenci položili své talíře před Jendu. Drak zručně plival plamínky ohně a opékal ty nejlepší tousty ve městě. Kuchyni provoněla nádherná vůně a všichni nadšeně tleskali.

Jakmile se pustili do jídla, taťka se zeptal: „A už se těšíš, Verčo?“

„Na co?“ divila se Verča na oko, přestože moc dobře věděla, co má na mysli.

„Přece na své pohádkoviny.“

Verča se zakousla do toustu a podívala se na taťku svýma velkýma modrýma očima. Hnědé vlasy měla svázané do culíku a na sobě měla červený svetr s bílým límcem. Nikdo by na ní nepoznal, že neříká pravdu.

„Ne,“ odpověděla. „Nijak zvlášť.“

Jenže to byla lež. Ve skutečnosti už se nemohla dočkat! Celé týdny nemyslela na nic jiného. Měla totiž tajemství, o kterém nechtěla nikomu říct.

Taťka ji pohladil po hlavě. „Už zbývají jen dva dny,“ řekl. „Nemůžu tomu uvěřit. Mé zlatíčko bude mít pohádkoviny!“

Jakmile na to Verča pomyslela, poskočilo jí srdce nervozitou. Za dva dny jí bude deset let. A stejně jako každý obyvatel Šotkova dostane na své desáté narozeniny vlastní pohádkovou bytost.

„Můžu si vzít ještě jeden toust?“ zeptala se, aby změnila téma. Nechtěla se o svých pohádkovinách bavit.

„Jakou pohádkovou bytost bys chtěla?“ zeptala se jí Majka, která se s pokrčenýma nohama rozvalovala na lavici. Verča měla svou sestru moc ráda, jenže Majka bohužel před pár měsíci oslavila už čtrnácté narozeniny. A Verča zjistila, že se od té doby chová pořád buď trochu divně, divně, nebo hrozně divně. Už si spolu ani nehrály, protože Majce to připadalo trapné.

„Nevím,“ řekla Verča.

Už zase lhala. Měla své tajné přání. A jaké! Vydalo by za sto přání k Vánocům a padesát přání k narozeninám dohromady. A bylo naprosto bláznivé. Verča neměla odvalu se s ním někomu svěřit, protože se bála, že by se jí všichni vysmáli.

„Ale jasně, že to víš. Tak už se vymáčkni!“ naléhala na ni Majka. Byla jediné dítě z Brixovic rodiny, které už mělo svou pohádkovou bytost – divokou hudbokočku.

Jmenovala se Mexi a měla štrapaté uši, které jí legračně odstávaly. Ze zad jí vyrůstala neonově zelená křídýlka a stejnou barvu měl i její ocas. Dívala se na svět krásnýma šeríkově zbarvenýma očima a mohla se chlubit nádhernou pruhovanou srstí. Když se s ní chtěla Verča pomazlit, Mexi ji většinou poškrábala. A když náhodou měla chuť se přitulit, tak na to Verča zrovna neměla čas. Jen malá poznámka na okraj: Nepleťte si divokou hudbokočku s divokou zběsilokočkou.

Divoká hudbokočka se sice občas chová zběsile, ale bývá naprosto neškodná. Zato divoká zběsilokočka vypadá neškodně, ale její kousnutí je jedovaté

a způsobuje vypadávání vlasů.

Mexi uměla hrát na spoustu hudebních nástrojů, ale stejně dobře hrála

i na domácí spotřebiče.

Právě bubnovala dvěma lžicemi do stolu a všichni se nedočkavě dívali na Verču. Ta však prohlásila, že je jí úplně jedno, jakou pohádkovou bytost dostane.

Poté následovala vášnivá diskuze o tom, která kouzelná bytost je nejlepší. Každý člen rodiny na to měl svůj názor.

Jenda tvrdohlavě opakoval: „Nejlepší jsou draci.“

Filip chtěl dostat trpaslíka. „Nic lepšího než trpaslík neexistuje. To ví přece každý!“ překřikoval je.

Filipu Brixovi bylo šest let a svou pohádkovou bytost měl dostat až za čtyři roky. Štvalo ho, že musí ještě tak dlouho čekat, a proto s sebou pořád tahal plyšového trpaslíka, kterému říkal Fipps. Ten měl hadrové ruce, červenou čepici a velký nos. Filip předstíral, že je Fipps skutečný trpaslík, a dokonce si s ním i povídal. Majce to připadalo trapné, ale Verča svému bráškovi rozuměla. Ona si totiž také moc přála jednu pohádkovou bytost.

„Nejlepší jsou draci,“ zopakoval Jenda.

„Divoká hudbokočka!“ vykřikovala Majka. „Ta je totálně nejlepší.“

„Už nám to konečně řekni, Verčo! Kterou kouzelnou bytost máš nejradši?“ zeptala se Mexi.

„Já mám ráda všechny,“ odpověděla Verča potichu.

„Ale kterou bys *chtěla*?“ zeptala se Mexi a vyskočila na stůl.

„Chtěla bys trpaslíka?“ zajímal se Filip.

Taťka sebral hudbokočku ze stolu a postavil ji na zem. „Všichni moc dobře víte, že si nemáte přát nic konkrétního,“ připomněl jim. „Člověk musí přijmout tu bytost, kterou dostane.“

„Jenže každý o nějaké tajně sní,“ odpověděla Majka a drze se na taťku podívala.

„Já bych chtěl trpaslíka,“ řekl Filip.

„Už toho bylo dost! Je to tak, jak to je. A Verča bude mít svou pohádkovou bytost ráda, ať už bude jakákoliv.“

Děti se na svého tatínka dívaly, jako by mu najednou vyrašily parohy. Právě nastal jeden z těch zvláštních okamžiků, kdy se všechny Brixovy děti na něčem shodly.

„Takže ty tvrdíš, že bude nadšená i ze slinočerva?“ zeptala se Majka.

„Fuj, slinočerv!“ hihňal se Filip.

Verča taťku napjatě pozorovala, protože byla zvědavá, co na to řekne. Jindřich Brix zaváhal a poškrábal se na hlavě. O slinočervech kolovala spousta vtipů, protože je všichni považovali za nejošklivější pohádkové bytosti. Jenže něco takového přece nemohl přiznat, obzvlášť jako profesor. A proto jim taťka s vážnou tváří vysvětlil, že pokud by ho Verča přece jen dostala, bude mít ráda i slinočerva.

Slinočerva? Toho Verča rozhodně nechtěla. A byla ráda, že ani žádného nedostane.

Na ni totiž čekalo něco naprosto úžasného.

Bylo to tak skvělé, že tomu skoro nemohla uvěřit. Štěstím bez sebe položila na prkýnko vídeňský párek a drak Jenda ho opatrnými plamínky opekl. Všichni mu zatleskali a taťka svého draka pyšně poplácal po rameni. Potom se Filip zeptal, jestli by Jenda zvládl opéct i půlky párku. Drak prohlásil, že je to pro něj hračka, ale vypadalo to, že mu to dává docela zabrat. Potom Majka nakrájela párky na kolečka a položila je před Jendu.

Taťka se nervózně ohlédl ke dveřím a pomyslel si, že už to zašlo příliš daleko.

Ale Jenda byl z toho nápadu nadšený. Dalo by se říct, že do něj byl celý žhavý. Chtěl všem ukázat, co dokáže, a chrлил malinkaté plamínky. Šlo mu to ná-

ramně, dokud nepodpálil prkýnko. A potom začal hořet ubrus. Taťka oheň okamžitě uhasil jablečným džusem, ale dřevěné prkýnko bylo zničené a ubrus děravý.

„Ještě štěstí, že to neviděla vaše matka,“ oddychl si taťka. Rychle hodil prkýnko i s ubrusem do koše a vyvětral v kuchyni.

V tu chvíli klaply vchodové dveře a Verča si zděšeně zakryla pusou.

Taťka zbledl.

JAK VERČE NIKDO NEVĚŘIL

Mámina pohádková bytost, malý kvítkovrabc, vletěl do kuchyně a párkrát ji obletěl. Během toho rozhazoval zpod svých křídel květy. Dneska se rozhodl pro pomněnky. Jakmile dopadly Verče na obličej, připadlo jí, jako by už bylo léto, přestože teprve začalo jaro.

Kvítkovrabc se jmenoval Peregrin de Pellegrin, což znělo trochu nadutě, a navíc si to nikdo nedokázal zapamatovat. Proto mu všichni říkali Píp.

Za ním vstoupila do kuchyně mamka, která se jmenovala Pernila Brixová. Ještě pořád na sobě měla svou policejní uniformu, a jakmile si sundala čepici, vypadl z ní její dlouhý blondatý cop. Verče připadalo, že vypadá unaveně.

„My jsme *nedělali* tousty!“ vykřikl Filip.

„Opravdu ne?“ zeptala se mamka. Povytáhla obočí a pozorovala nakousnuté tousty.

Verča nechtěla, aby mamka taťkovi vynadala. „Dělali jsme je v toustovači,“ dodala rychle.

„I ty párky?“ zajímala se mamka.

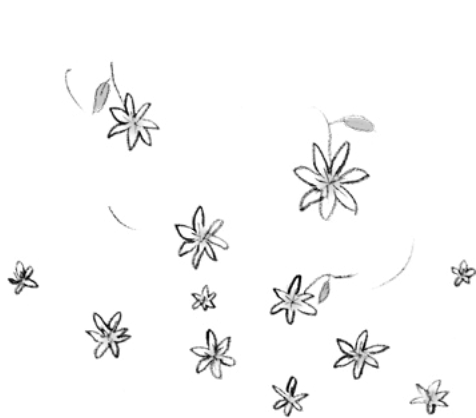
Nikdo jí neodpověděl. Taťka seděl na lavici jako čtvrté dítě. Všichni mamku sledovali, když rozhodným krokem zamířila ke koši a vytáhla z něj prkýnko a ubrus. Nemělo smysl Pernile Brixové lhát. Mohla za to její pohádková bytost. Píp nebyl normální kvítkovrabec, jakého měla například Verčina učitelka hudby. Píp byl kvítkovrabec *dvoutykadláč*. Na čele mu vyrůstala dvě tykadélka a stejně jako jiným podobným kouzelným bytostem mu propůjčovala věštecké schopnosti. Viděl nejen skrze zdi, ale i dveře a odpadkové koše. Někdy to bylo užitečné, třeba když Verče hrozilo, že ve spánku spadne z patrové postele. Nebo když Jenda zasedl dálkové ovládání. Ale pokud člověk právě provedl něco zakázaného, bylo to spíš na obtíž.

Mamka se zhluboka nadechla. „Proboha, Jindřichu! Ty jsi nechal Jendu chrlit oheň kvůli večeri? To snad nemyslíš vážně!“

„Ach, Pernilo,“ řekl taťka.

„Nemyslím to přece špatně,“ dodala mamka. „Ale je to prostě nebezpečné. V práci řeším každý den požáry způsobené neopatrným zacházením s dračím ohněm.“

Jenda mumlal něco o tom, že si dával pozor.

Píp rozhazoval květy zvonků.

„Mějte se zase rádi,“ prohlásil zpěvavě.

Jenže mamka se nenechala tak snadno obměkčit. Došla ke dveřím do obývacího pokoje a řekla: „Musíme si o tom promluvit. Ale ne před dětmi.“

Taťka si povzdychl. „Nemůžeme to vyřešit později?“

„Ne! Vyřešíme to hned!“ Mamka se na něj přísně podívala.

Verču napadlo, že je možná mamka podrážděná, protože má po náročném dni v práci prostě jen hlad. Okamžitě vstala, popadla svůj nakousnutý toust a přinesla jí ho. „To je pro tebe,“ řekla.

„Děkuju!“ Pernila pustila kliku dveří a posadila se. Taťka se na Verču vděčně usmál a všichni sledovali, jak se mamka zakousla do toustu.

„Co na něj říkáš?“ zeptala se Verča.

„Je výborný,“ uznala mamka a spořádala zbytek studeného toustu.

Verča zatím položila před kvítkovrabce list salátu.

„Je na něm kečup,“ brblal Peregrin de Pellegrin, protože byl v jídle velice vybíravý.

Verča podala z lednice čerstvý list salátu.

„Je to bio?“ zeptal se ptáček.

„Prostě to sněž!“ nakázala mamka.

Zatímco ptáček přezvykoval, upřeně se díval na Verču. Kuličky na konci jeho tykadel se rozsvítily. A jéje, to je špatné znamení, pomyslela si Verča. Zahleděla se na svůj talíř.

Ptáček naklonil hlavu na stranu. „Verčo? Ty jsi nedodržela naši dohodu,“ konstatoval. „Včera jsme o tom přece mluvili. Víš, že si nemáš nic přát. A už vůbec ne něco takového.“

Verča pokrčila rameny. Život s pohádkovou bytostí, která viděla skrz zdi, nebyl jednoduchý.

Mamka zbystřila. „Jakou dohodu?“

„To je mezi mnou a Verčou,“ řekl Píp.

„Peregrine, okamžitě mi řekni, o co tady jde!“

Ptáček si povzdychl. „Nehádejte se, prosím. Verča mi slíbila, že už nebude kreslit obrázky své vysněné bytosti. Ale byl někdo z vás v poslední době v jejím pokoji?“

Verča se na ptáčka našťvaně podívala. Ten malý pí-pající žalobníček! Než jim v tom stačila zabránit, rozběhla se Brixovic rodina do jejího pokoje.

Na dveřích už dlouho visela cedule, na které stálo VSTUP TOTÁLNĚ ZAKÁZÁN. Mamka je přesto otevřela a všichni se nahrnuli do Verčina pokojíčku. Jenda už se dovnitř nevešel, takže tam jen nakoukl.

„Hustý!“ zvolala Majka.

Stěny byly poseté obrázky, protože Verča už celé týdny kreslila jednorožce. Na začátku se jim moc nepodobali. Buď byli příliš tlustí, dlouzí, nebo oškliví. A jednorožci nebyli ani tlustí, ani dlouzí a už vůbec ne oškliví. Vypadali překrásně. Kouzelně. Úžasně. Byly to prostě ty nejkrásnější pohádkové bytosti na světě.

Verča se však nevzdávala a pořád se v kreslení zlepšovala. Časem měli jednorožci štíhlé nohy a půvabná těla. Pyšnili se zlatým zatočeným rohem, překrásnou hřívou a laskavou tváří. Přesně tak bude totiž její jednorožec vypadat. Kromě obrázků visely na stěnách i fotografie vystřižené z časopisů. Nacházeli se tu jednorožci z plastelíny a z mušlí. Nechybělo ani mýdlo ve tvaru jednorožčího hovínka. Na nočním stolku se kupily knihy o jednorožcích. Verča vyrobila rohy a přidělala je na čelo nejen všem plyšákům, ale dokonce i své panence. A nad tím vším visel řetěz z praporek, na kterém bylo napsáno JEDNOROŽČE, VÍTÁM TĚ.

Celá rodina se posadila na Verčinu postel. Všichni byli nezvykle potichu.

„Jednorožec?“ zeptala se mamka po chvíli.

Verča přikývla a přitom ožužlávala rukáv svého svetru.

„To nejde!“ řekla mamka. „Žádný jednorožec, drak, jemnočerv nebo pegas. *Jedna* velká pohádková bytost je až dost.“ Podívala se na Jendu, který se do Verčina pokoje ani nevešel.

Jindřich Brix si svou dceru přitáhl k sobě. „Zlatíčko, jednorožce nedostaneš. Jsou velice vzácní. V naší rodině mají všichni obyčejné kouzelné bytosti.“

„Ty máš draka,“ řekla Verča.

Jenda jí položil hlavu do klína a Verča ho podrbala. Lidé, kteří draka nemají, si často myslí, že je dračí kůže drsná, jenže to není pravda. Jendova kůže byla teplá a měkká.

„Půlka města má draka,“ poznamenal taťka. „Není na nich nic zvláštního.“

Jenda si odkašlal a přitom mu z nozder unikl obláček kouře.

„Ty jsi samozřejmě naprosto výjimečný,“ dodal taťka okamžitě.

„Možná dostaneš zaječici cukrářku jako babička,“ řekla mamka.

„Babiččina zaječice je nudná,“ odpověděla Verča.

„Ale její tvarohový koláč je jedna báseň,“ mumlal Jenda.

„Třeba budeš mít sedavého žabáka jako děda,“ navrhl taťka.

Verča se zahleděla na členy své rodiny. Copak vůbec nechápali, jak je její přání důležité? „Já *musím* dostat jednorožce,“ řekla. „Jednorožci jsou nejoblíbenější pohádkové bytosti naší školy. A potom si ostatní...“

„Potom si oblíbí i tebe,“ dokončila za ni mamka.

Ona i její kvítkovrabcem vypadali ustaraně. „Myslíš, že už tě pak nebudou šikanovat?“ zeptala se mamka.

„Neříkej to hloupé slovo!“ vykřikla Verča.

Mamka i Verčina učitelka ho občas používaly, ale ona ho nemohla vystát. Znělo tak... *hrozně*. A zoufale.

Taťka ji objal. „Já ti rozumím, Verčo. Ale jednorozec je výjimečný a my jsme úplně normální rodina. Nedostáváme vzácné pohádkové bytosti.“

„Takže vy si nemyslíte, že jsem výjimečná?“ zeptala se Verča našťvaně.

Rodiče se začali překřikovat a pořád dokola opakovali, že samozřejmě je naprosto výjimečná. A Peregrin de Pellegrin prohlašoval, že je každý člověk jedinečný. Potom se jako obvykle pustil do dlouhého vyprávění o světové lásce. Mezitím všem vetkl do vlasů slunečnici, což hlavně u táty a Jendy vypadalo dost legračně.

„Ale i přesto nedostaneš jednorozce,“ prohlásila mamka. Verča už měla plné zuby toho, jak jí nikdo nevěřil. Vyskočila a vykřikla: „Jenže mně se o něm zdálo!“

V pokojíčku se rozhostilo ticho.

„Kdy?“ zeptala se mamka.

„Dnes v noci.“

„Skvělý!“ zvolala Majka. „Sny, co se člověku zdají tři dny před pohádkovinami, se vyplní.“

Všichni na Verču fascinovaně hleděli, zatímco jim vyprávěla o svém snu. O zatočeném a třpytivém rohu. O laskavých očích. A o hlase, který na ni volal: „Verunko, brzy už budu s tebou.“

„Tak v tom případě...“ koktal tatka a vrtěl u toho hlavou. „Verča asi opravdu dostane jednorozce.“

Filip začal samým nadšením poskakovat po posteli. Mexi zrýmovala písničku s názvem: *Verčín jednorozec má roh dlouhý až za roh.*

Mamka náhle vstala a s panikou v hlase vykřikla: „Jednorozec je obrovský! Kam ho dáme?“

Verča už o tom přemýšlela a uvědomila si, že její pokoj je příliš malý. Měla totiž nejmenší pokoj ze všech. A i když ho měla ráda a líbily se jí její květinové tapety a patrová postel, pro jednorozce tu prostě nebylo dost místa. Kde by asi spal? Na polici s knihami? V postýlce pro panenky?

„Možná se budeme muset přestěhovat,“ řekla nasměle.

„Ale zítra ne,“ prohlásil Filip, „mám házenou. A můj trpaslík taky. Ale pozítří mám čas.“

Mamka se zasmála. „Nebudeme se stěhovat.“ Potom pohládila Verču po hlavě. „Prostě se ještě trochu uskromníme. Nějak to vyřešíme.“

Mamka s Verčou odklidily psací stůl a většinu hraček na chodbu. Filip přinesl deky a šátky. Udělali

všechno pro to, aby pro jednorožce v pokojíčku zařídili útulné místo na spaní.

Verča po škole koupila balíček karamelových sušenek, protože si myslela, že je mají jednorožci rádi. Nасыpala je do misky a postavila ji vedle jeho pelíšku. Potom byla konečně spokojená. Tady se bude jejímu jednorožci určitě líbit.

JAK TO JENDA MYSLEL DOBRĚ

Příštího dne byl pátek. Jakmile jim skončilo vyučování, sundaly si děti ze *Základní školy trpaslíka všetečky Heina* své bundy a dováděly na školním dvoře. Nacházela se tu i přistávací dráha pro pohádkové bytosti, které uměly létat, a Verča u ní čekala na Jendu. Už zase se zpozdil. Draci totiž byli pověstní svými problémy s dochvilností.

Škola se jmenovala po slavném trpaslíku všetečkovi jménem Heino, který žil před dvěma sty lety. Byl to ten nejzvědavější trpaslík na světě a pořád si zapisoval nějaké poznámky. Budova školy byla obrovská, aby se do ní pohodlně vešly všechny kouzelné bytosti, včetně buclaté sfingy paní ředitelky a školníková obra. Školní dvůr byl vybavený vším, co pohádkové bytosti potřebovaly. Menší tvorové si mohli nerušeně hrát v oplocené části. Nacházely se tu stromy, květiny, zřícenina hradu, velká prolézačka a rybník.

Verča koutkem oka pozorovala skupinku dětí postávajících u rybníka. V jejím středu spatřila Antonii.

Měla blond vlasy a nesla se pyšně jako páv. Majka to o ní vždycky říkala.

Antonie měla ve třídě hlavní slovo. Rozhodovala o tom, jaké kalhoty jsou moderní, které filmy právě frčí a které pohádkové bytosti jsou nejlepší. A rozhodovala také o tom, které děti jsou oblíbené. Nebo neoblíbené. Zřejmě by chtěla rozkazovat i mrkvím, jak mají růst, jenže ty mají pozoruhodně silnou osobnost a nenechají si do ničeho mluvit.

Antonie právě vybírala děti, kterým dovolila jít do dračího sálu. V něm se nacházela obrovská dračí koster. Každý pátek navštívilo pár vyvolených dětí tento tajuplný sál. A jen zasvěcení věděli, kde je. Potom děti dostaly náhrdelník s dračí kostičkou a patřily k těm *nejvíc* neoblíbenějším dětem.

Verča hrozně toužila po tom, aby mohla jít s nimi do dračího sálu. Jenže Antonie by jí to nikdy nedovolila.

Zadívala se na oblohu, ale Jendu nikde neviděla. Sundala si aktovku, aby si mohla vytáhnout mobil a zavolat taťkovi, kde Jenda tak dlouho vězí. A tehdy si toho všimla. Někdo jí do batohu vysypal binec z ořezaných pastelek. Bylo to všude! Dokonce i v knížkách a sešitech. Její aktovka přece není odpadkový koš! Kdo to zase udělal?!

Potom si ale vzpomněla, že v pondělí přivede do školy svého jednorožce. Díky tomu se dokázala uklidnit a zahnat nepříjemné pocity a slzy.

Často se snažila přijít na to, jak to všechno vlastně začalo. Možná tím vyznamenáním? Dostávaly ho děti s nejlepším vysvědčením a každý rok si ho vysloužila Antonie. Jenže tenkrát ho dostala Verča.

Nebo za to mohla ta hloupá sukně? Jednou přišly Verča i Antonie do školy ve stejné modré sukni. Antonie trvala na tom, aby se Verča převlékla do tepláků na tělocvik. Verča se nechtěla hádat, a tak ji raději poslechla. Ale stejně se jí o přestávce všichni vysmáli a Antonie se smála ze všech nejhlasitěji. Přidala se k nim dokonce i Patricie, se kterou se ve školce Verča kamarádila.

Jednoho dne Antonie navrhla, aby Verču odstrčili. A většina dětí s ní souhlasila. Od té doby se Verča bála cokoli říct nebo udělat, aby to ještě nezhoršila. Snažila se být co nejmilejší. Často stála někde stranou, jako dneska, a čekala, až bude moct jít domů.

Verča pozorovala mraky a představovala si, jak v pondělí přijde do školy s jednorožcem. Určitě se k nim okamžitě seběhnou všechny děti a budou se nadšeně překřikovat. Každý si bude chtít jednorožce pohladit a Verča se na ně usměje a s radostí jim to dovolí. Ten, kdo měl jednorožce, byl totiž oblíbený.

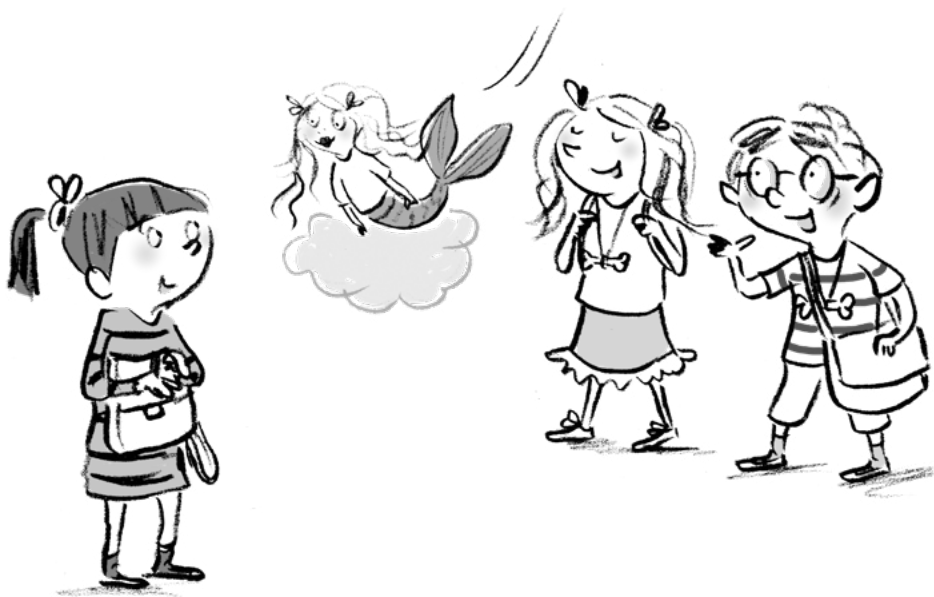
„Verčo!“ zavolal na ni jemný hlásek.

Verča se za hlasem ohlédla a spatřila, že se vedle ní vznáší usmívající se Alva. Byla to malá říční panna a díky tomu byla nejen vzácná, ale zároveň i nejkrás-

nější a nejpůvabnější pohádková bytost ve třídě. Alva měla tělo mořské panny, ale byla velká asi jako banán. Její rybí ocas hrál všemi barvami a cákala se ve stříbřitém vodním obláčku. Nad hlavou se jí rozprostírala malá duha. A ze svého vodního obláčku dokázala vytvarovat různé věci, například maličké zámky, kočáry s koňmi nebo kořátka. Všichni si ji velice oblíbili, a navíc patřila Antonii.

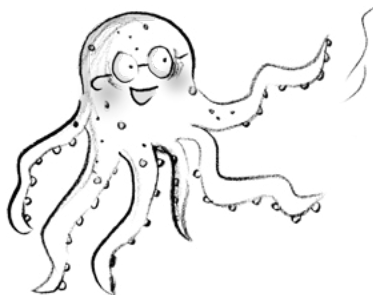
Obě vždýcky nosily stejná trička a účesy. Dneska měly ve svých splývavých blondatých vlasech bledě modré mašle.

Antonie, Patricie a Marek obestoupili Verču. Patricie měla krátké střapaté vlasy a nosila brýle. Byla malá a vtěsna se do ještě menšího oblečení. Jako pohád-

kovou bytost měla velechtého chobotničáka jménem doktor Pí. Dokázal stříkat vodu, ale zatím mu to moc nešlo. Často mu z chapadel vyrazil velký proud vody, když si Patricie chtěla jen loknout nebo si opláchnout ruce.

Naopak Marek nosil oblečení, které mu bylo moc volné, protože patřilo jeho starším bratrům. Vždycky míval vyhrnuté nohavice. A ještě neměl žádnou pohádkovou bytost.

Všichni tři měli kolem krku náhrdelník s dračí kůstkou.

„Chceš si s námi hrát?“ zeptala se Antonie.

Verča přikývla, ale samým překvapením ze sebe nevydala ani hlásku.

„Je to velká čest si se mnou hrát,“ řekla Alva. „Jsem nejoblíbenější kouzelná bytost z celé školy.“

To nebyla tak úplně pravda. Bílý kudrnatý drak a elf svalnatec byli mnohem oblíbenější. Alva to však opakovala každý den. Vlastně hned několikrát denně.

„Myslíš si, že jsem hezká?“ zeptala se Alva a vytvořila ze svého obláčku zrcadlo.

Verča znovu přikývla.

„Tak jdi a přines vodu z vodopádu,“ přikázala jí Antonie. „Alva se potřebuje osvěžit.“